

DETEKTIV
KJELSSON

Vyznavači kultu

Daniel Janů

Splendidum družstvo

VYZNAVAČI KULTU

Detektiv Kjelson

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

VYZNAVAČI KULTU

Detektiv Kjelsson

Copyright © Daniel Janů, 2024

Cover © Daniel Janů, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-312-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-313-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-314-4 (PDF)

Obsah

1. Vejle, policejní budova, 18. srpna 2023, 08:58
2. Middelfart, Brovejen, Cihlový park, 10:44
3. Odense, hudební akademie, 19. srpna 2023, 09:14
4. Odense, Bar TEN4, 11:02
5. Odense, Nemocnice, 19:23
6. Middelfart, policejní oddělení, 22. srpna 2023, 10:07
7. Odense, budova hudební akademie, 23. srpna 2023, 10:12
8. Kodaň, HK Hovedstaden, 24. srpna 2023, 09:45
9. Kodaň, Dybbølsgade 40, byt Jona Andrewse, 26. srpna 2023, 18:08
10. Middelfart, policejní oddělení, 27. srpna 2023, 09:55
11. Middelfart, Rolig Søvn, 28. srpna 2023, 07:03
12. Odense, Middelfartvej, 11:34
13. Odense, Godfredsvej, 26.srpna, 20:34
14. Odense, policejní oddělení, 29. srpna 2023, 08:03
15. Odense, Kancelář státního návladního, 14:08
16. Odense, byt Bojarsenových, 16:24
17. Odense, Úřad státního zastupitelství, 30. srpna 2023, 08:42

1. Vejle, policejní budova, 18. srpna 2023, 08:58

Pátek

Dvě minuty před devátou do kanceláře plukovníka Poulsena vstupuje kapitán Kjelsson a seržant Ralsen.

„Kde máte Romstromovou?“ vyptává se Poulsen.

„Zůstala s dcerou doma. Je nemocná,“ odvětí Kjelsson.

„Chápu. To je nevýhoda mít malé děti, ale pokud nějaké chceme, musíme tyhle starosti překonat, že?“ podívá se na kapitána a rukou oba kriminalisty zve ke stolu.

„Tak to je,“ přikývne Kjelsson a posadí se ke stolu.

„Porada je až v deset, jestli se nemýlím,“ ozve se Ralsen.

„Ano, to je,“ přitaká mu Poulsen.

Vzápětí pokračuje.

„Měl jsem telefonát z Kodaně. Před třemi týdny v Odense zabili mladou ženu. Požádali mě, abych...“ Poulsen se podívá na Kjelssona. „...tam poslal vás, kapitáne.“

„Mě? A to, z jakého důvodu?“

„Nejvyšší státní návladní Lomar a velitel policejního oddělení v Middelfartu kapitán Sjonberg mě požádali, jestli byste nepomohl

s vyšetřováním.“

„Místní s tím nemohou pohnout?“

„Ne.“

„Jestli s tím souhlasíte.“

„Jistě.“

„Odjedeme do Middelfartu hned,“ navrhuje Kjelsson.

„Seržant Ralsen zůstane tady, kdybychom něco potřebovali.“

Hm!

„Dobrá, no.“

„A vy se znáte se Sjonbergem, že si vyžádal přímo vás?“

„To jméno mi nic neříká.“

„Nevadí. Zkuste jim pomoci.“

„Proč ten Sjonberg nezavolal do Odense?“ diví se Kjelsson.

„Jak říkám, on chtěl přímo vás.“

„Okej.“

Porada skončila a Kjelsson vyrazil hned poté do Middelfartu.

Ω

Middelfart, policejní oddělení, 09:50

Bílé Volvo zastavilo před patrovou budovou. Myslím, že tady už jsem v minulosti byl, pomyslí si a vstupuje do budovy, kde jej přivítá mladý strážník.

„Mohu vám pomoci?“

„Jsem kapitán Kjelsson,“ ukazuje svůj průkaz. „Jdu za kapitánem Sjonbergem. Jsem očekáván.“

„Ovšem,“ přikývne uniformovaný policista a sáhne po telefonu. Během pěti minut se u dveří objeví vousatý čtyřicátník v policejní uniformě.

„Jsem rád, že jste přijel,“ vítá ho s nadšením a podává mu ruku. Po silném stisku zve svého hosta do své kanceláře.

„Jaká byla cesta?“

To měla být zdvořilostní otázka? Musí vědět, že to sem trvalo jenom půl hodiny.

„Klidná,“ odvětví Kjelsson.

„Asi už si na mě nevzpomínáte, kapitáne.“

„Zkuste se mi připomenout.“

„Vyšetřoval jste tady jeden případ. Byl jsem ještě seržant. Pokřikovali na mě Owe.“

Snad mi nebude vyprávět, jak se z něho stal velitel tohoto malého oddělení.

„Kdo je ta mrtvá? Někdo důležitý?“ přerušuje jeho nadšení, že se s ním dotyčný opět setkává.

„Jdete hned na věc, kapitáne!“ zubí se Sjonberg.

„Proto jsem přijel,“ poznamená Kjelsson a vstupuje do ponuré místnosti.

„Roztáhnu žaluzie,“ ozve se Sjonberg.

Poté svého hosta pozve ke stolu.

„Kde máte ostatní?“ otáčí se detektiv kolem sebe.

„Seržant Kosta dorazí za chvíli a pak tu máme hlídku, která je na pochůzce,“ vysvětluje Sjonberg.

„Okej.“

„Kafe?“

„Dám si.“

„Jasný.“

Roztěkanost a nervozita zdejšího velitele připadala Kjellssonovi spíše humorná, natož, aby ji komentoval.

„A mohu vědět, kdo je ta mrtvá?“

„Julia Montag.“

„To je její skutečné jméno?“

„Ano.“

„Poulsen, říkal, že to byla houslistka.“

„Ano.“

„Dánská národní hudební akademie v Odense.“

„Kde byla nalezena?“

„V Cihlovém parku. Ulice Brovejen.“

„Aha.“

„Má zde trvalé bydliště. Zřejmě se vracela domů.“

„Rozumím.“

„Kdo provedl ohledání těla a pitvu?“

„Doktor Jolland z Odense.“

„Takže její tělo je v Odense?“

„Ano, ale není důležité...“

„...co není důležité?“ přerušil ho Kjellsson. „Kde se nachází tělo?“

„A-ano,“ zadrhne se Sjonberg.

Po chvíli přinese kávu.

„Rozhodli se v Odense.“

„Proč jsem tu já a nejsou tu kriminalisté z Odense.“

„Oni tu byli, ale nepohnuli s tím.“

„Skoro mi to něco připomíná.“

„A to je právě ono, kapitáne. Já...“

„...dobrá káva,“ přerušil znovu jeho nadšení.

Hm!

„Chtěl jsem jen říct, že bych byl rád, kdybychom ten případ vyřešili. Kriminálka z Odense to odložila, ale...“

„...odložila po třech týdnech?“

„Usoudili, že podle pitvy její smrt je jasná sebevražda.“

„Sebevražda?!“ udiví se Kjellsson.

„Ta holka byla šťastná. Plná života. Nechtěla se zabít. Čekala jí slibná kariéra.“

„A to vám řekla ona?“

„Znám ji osobně. Celou jejich rodinu.“

„Budu chtít s nimi mluvit.“

„Odletěli do Španělska?“

„Cože?“

„Vím...“

„...nepřipadá vám to divné? Dcera jim umře. Ještě ji nepohřbili a odletěli kamsi do Španělska? Zřejmě moc netruchlí pro její ztrátu.“

„Vím, že to vypadá divně,“ přikývne Sjonberg. „Mají tam nějaké sídlo. A paní Montag řekla, že udělají pohřeb, až jim policie vydá tělo.“

„Chtěl bych vidět aspoň pitevní zprávu.“

„Mám jí tady.“

„Skoro jsem se bál, že zůstala v Odense.“

„Ne, tu mám u sebe. Celá složka je zde, prosím.“

Pokládá zelené desky před něho na stůl.

„Ta sebevražda se vám nezdá, že?“

„Ne, kapitáne.“

„Podívám se na to. Nejdříve si přečtu její složku a potom se pojedou podívat na místo činu.“

„Dobře.“

„Mohu zůstat ve vaší kanceláři, nebo...“

Kjelsson se ohlédl do strany.

„Klidně můžete být u mě, aspoň budu vědět, co si o tom myslíte.“

„Okej.“

Podrobná zpráva doktora Jolanda popisuje jed, kterým se dotyčná otrávila. Jedná se o rostlinu zvanou Kulčiba. Většina druhů obsahuje silně jedovaté alkaloidy. Některé druhy slouží k výrobě léčiv, jiné k výrobě šípových jedů. Smrtelná dávka kulčiby je 30 až 120 mg. Na těle se nenašly žádné stopy násilí, ani jiná zranění. Závěr byl jednoznačný. Oběť zemřela po požití kulčiby dávivé.

Kapitán Sjonberg odešel ze své kanceláře, aby nechal Kjelssona o samotě. Třeba v tom najde něco jiného, než si ostatní myslí, v duchu si přál. Vrátil se po deseti minutách.

„Myslíte si, že doktor Joland má pravdu?“

„Jeho pitevní zpráva je velmi podrobná a zřejmě si také myslí, že se Julia otrávila,“ odpoví Kjelsson.

„A co si myslíte vy?“

„Zaujala mě poznámka doktora Jolanda, že části zeminy na botách oběti nebyly z místa činu.“

„Jsou to jen boty. Třeba se byla projít v Odense, než nastoupila do vlaku,“ podotkne Sjonberg. „Nic to nemusí znamenat.“

„To nemusí. Přesto...“

„...ukážu vám místo činu!“ přerušil ho Sjonberg.

„Řekněte mi adresu a já si to tam projdu. Pak se uvidí.“

„Dobře. Brovejen, Cihlový park. Hned druhá lavička u vstupu.

Tam jsme ji našli.“

„Okej.“

Kjelsson se zvedne a opouští kancelář velitele zdejšího policejního oddělení.

2. Middelfart, Brovejen, Cihlový park, 10:44

Bílé SUV zastaví hned u vstupu do parku. Kjelsson vystoupí a pokračuje směrem k druhé lavičce. Tam jsme ji našli, říkal Sjonberg. Místo u druhé lavičky už nebylo označené.

„Rychle to tu zabalili,“ špitne a projde si místo kolem lavičky. Kousky tmavé zeminy na botách oběti, ale tady je světle hnědá zemina.

Kjelsson prošel kolem přítomných laviček, ale všude byla zemina světle hnědé barvy. Potom se vrátil k autu. Vrátil se za Sjonbergem, aby více zjistil o jejím posledním působišti, Dánská národní hudební akademie v Odense.

Při návratu zpět, před vstupem do budovy se potkal s uniformovaným policistou, který si jej prohlédl od hlavy až k patě. Podle jmenovky se jednalo o seržanta Kotku.

„Vy jste, kapitán Kjelsson?“

„Ano, to jsem.“

„Šéf říkal, že přijedete.“

„Jsem tady.“

„Seržant Kotka,“ představí se a nabídne mu svou ruku.

„Mohu se zeptat, seržante?“

„Jistě, kapitáne!“

„Znal jste Julii Montag?“

„Ano.“

„Sjonberg říká, že by se nezabila, co si myslíte vy?“

„Julia byla veselá holka. Milovala život...“

„...a housle.“

„Ty byly vždycky součástí jejího života, ale divné je, že když ji našli, neměla je u sebe.“

Aha!

„Prošli jste prodejce hudebních nástrojů nebo antikvariáty?“

„Já ne.“

„Zeptám se Sjonberga.“

Kjelsson vstoupí do budovy. Zamíří rovnou do kanceláře velitele místního oddělení.

Ω

Velitel Sjonberg stojí právě u okna, když se v místnosti objeví detektiv Kjelsson.

„Jste zpět!“

„Jo.“

„Jako by se tam nic nestalo, vidíte?“

„Pojeďu se podívat do Odense. Promluvím s lidmi v národní hudební akademii.“

„Jsou zdrceni. Vůbec nemohou pochopit, proč to udělala.“

„Přesto bych si rád promluvil s těmi nejbližšími.“

„Jestli vám mohu poradit, tak její nejlepší kamarádka byla Ola Onta, studovala zpěv.“

„Zajímavé jméno.“

„Její otec pochází ze Senegalu.“

„Chápu.“

Hm!

„Máte výslechy kolegů z Odense?“

„Vše je tam,“ ukazuje Sjonberg na spis.

„Moc toho tam není.“

„Ne.“

„Mluvili jen s ředitelem hudební akademie a s matkou. To není moc. Chtěli to rychle uzavřít.“

„Vůbec nevyslechli její nejbližší kolegy. Ani je nezajímalo, kde Julia přišla k tomu jedu.“

„Ani její housle nikdo nehledal.“

„Neměla je sebou. To bylo také divné.“

„Kdo je ředitel?“

„Rasmus Bojarsen.“

„Zajedu do Odense. Uvidíme, co se od nich dozvím. Možná v tom hledáme něco, co tam není, anebo se někdo snažil něco ututlat,“ podotkne Kjelsson a odchází pryč.

Ω

Odense, hudební akademie, 12:00

V době oběda bude větší šance s někým promluvit, pomyslí si Kjelsson a parkuje před budovou s nápisem Musikkonservatorium.

„Dobrý den, mohl byste prosím poradit, jak se dostanu k řediteli Bojarsenovi?“

Ptá se Kjelsson muže v modrém saku.

„Projděte vstupními dveřmi a u recepce vás navedou,“ odbude ho a pokračuje ve svém směru.

To jsou všichni takový? Abych se jich člověk bál na něco zeptat, pomyslí si a vstoupí do budovy.

U recepce ho mladá slečna naviguje ven.

„Chodí s manželkou na lavičky k muzeu Karla Nielsena. Je to poblíž.“

Kjelsson poděkuje a vyrazí ven.

Dneska bylo opravdu hezké počasí. Docela litoval, že Saffi musela zůstat doma s malou. Kráčel k budově muzea, když si všiml štíhlé černovlásky s nezvykle dlouhýma nohama. Prošla kolem něho a zastavila se u mramorového podstavce s podivnou plastikou.

„Líbí se vám?“ promluví na něho mužský hlas.

Kjelsson se na něho otočil.

„Zaujala mě, ale nejsem tu kvůli ní.“

„A kvůli komu?“

Muž držel v ruce kožené desky.

„Máte v nich noty?“

Usměje se na něho Kjelsson.

„Jak to víte? Jste snad detektiv?“

„Ano, jsem.“

„Páni. Co tady vyšetřujete?“

„Hledám pana Bojarsena.“

„Našeho pana ředitele.“

„Ano.“

„Během polední pauzy chodí k muzeu se svou ženou.“

„Žádný pár nevidím.“

„Dneska musel odjet do Kodaně. Ale můžete mluvit s jeho ženou, sedí na té třetí lavičce.“

„Děkuji.“

„Není zač.“

Muž s deskami se usměje a vyrazí k budově hudební akademie.

Kjelsson vyrazí za ženou v zeleném kompletu.

„Dobrý den, paní Bojarsenová?“

„Ano.“

„Jsem kapitán Kjelsson. Kriminálka Vejle. Jsem tu kvůli...“

„...Julii?“

„Ano,“ přikývne Kjelsson.

„Vaši kolegové s Odense už mluvili s mým mužem o té nešťastné události. Je to smutný příběh. Nicméně nevěřím, že se Julia otráвила. Byla plná života...“

„...říká to hodně lidí o ní.“

„A je to pravda, detektive!“

„Potom se vás zeptám, jestli měla nějaké nepřátele. Někoho, kdo by jí chtěl mrtvou.“

„Mrtvou?“

„Pokud se neotráвила sama, tak jí někdo otrávil.“

„O nikom takovém nevím. Byla opravdu oblíbená. Byla to milá dívka.“

„Žena.“

„Znám jí od deseti let. Pro mě je to pořád dívka s copem.“

„Chápu.“

Žena se podívala na hodinky.

„Už budu muset jít. Omluvte mě.“

„Kdy se vrátí váš manžel z Kodaně?“

„Asi kolem páté. Řeknu mu, že jste tu byl.“

„Stavím se zítra v dopoledních hodinách.“

„Dobře. Na shledanou.“

„Na shledanou.“

Kjelsson se na chvíli zastavil. Vůbec si nevšiml, že se k němu blížila štíhlá černovláska snědé barvy.

„Nejste místní, že?“ ozve se ženský hlas.

„Je to poznat?“

„Někoho hledáte. Je to zřejmé.“

„Vám nic neuteče.“

Mladá žena se usmála.

„Chtěl jsem mluvit s vaším ředitelem, ale není tady.“

„Bojarsen?“

„Přesně tak,“ Kjelsson pokyne hlavou. „A mohu znát vaše jméno?“

„Můžete, ale nejsem si jistá, že bych ho měla říct cizímu člověku.“

Usmívá se na něho. Skoro to vypadá, že se mnou flirtuje. Ale to si určitě jen namlouvám, protože je o mnoho mladší než já.

„A když vám řeknu, že jsem od policie?“ ukazuje svůj průkaz.

„Opravdu?“ pohlédne na průkaz a hlasitě přečte jméno policisty, který s ní hovoří.

„Vy jste vážně zvláštní,“ podotkne kapitán.

„Myslíte si, že vás svádím?“ dobírá si ho.

„Nemyslím si nic. Ale rozhodně nejsem váš typ.“

„Aha!“

Byla jeho odpovědí docela zaskočena.

„Asi budu už muset jít,“ řekne a chce odejít, ale zastaví ji hlas muže stojícího vedle ní.

„Znala jste Julii Montag?“

Oh!

„Znala, že jo? Podle vaší reakce.“

„Ano, znala jsem ji. Na jaký nástroj hrajete?“

Zkouší jí. Věděl, že je to zpěvačka.

„Zpěv.“

„Jste Ola Onta.“

„Ano. Vy jste skutečně dobrý detektiv,“ znovu se jí objeví úsměv na tváři.

„Mohl bych vás pozvat na oběd?“

„Vypadám hladově?“

Vrací mu okamžitě.

„Jen jsem na obědě nebyl a rád bych si poslechl příběh. Ten váš příběh o Julii.“

„Proč se o ni zajímáte? Život jí to už nevrátí,“ řekne smutně.

Kjelsson ji pohlédne do tváře. Její hnědá očka se zalila slzami.

„Víte, slečno, já nevěřím, že to byla sebevražda. Nemám proto žádný důkaz, ale mám pocit, že to bylo trochu jinak.“

„Nikdo si nemyslí, že to byla sebevražda. Jenom policie to rychle uzavřela.“

„Kriminálka z Odense to uzavřela jako jasný případ.“

„Ale jste tu vy!“